

[Holger Eriksen.]

for at faa Suppleringsmandater paa Øerne, selv om det for hele Landet havde faaet flere Mandater, end det havde Krav paa; det havde saa længe været favoriseret af Valgloven, at det maatte have Tid til at vænne sig til at dele lige Vilkaar med de øvrige Partier — helt er det for øvrigt ikke sket endnu. Men selv om Formaalet maaske var omvisteligt, var det dog en Realitet.

Helt anderledes efter 1920. Da ligger den politiske Uretfærdighed udelukkende i Kredsenes Størrelse. Det er den, der har givet Venstre de to Mandater, det for Tiden har faaet for meget, medens Tildelingen af Tillægsmandater ikke mere favoriserer noget Parti paa et andets Bekostning. Selve Bestemmelsen om Tillægsmandaternes Fordeling paa Omraader er derefter kun et Rudiment, der foruretter København til Fordel for Jylland, men i øvrigt ikke tjener noget fornuftigt Formaal. Der sker derfor slet ingenting ved, at man i det foreliggende Lovforslag piller lidt ved Fordelingen, og er der endelig nogen, som mener, at København ikke maa faa den samme Repræsentation som det øvrige Land, maa det være dem en særdeles Glæde, at det foreliggende Lovforslag ifølge Sagens Natur altid vil føre til, at Københavns Mandater gaar ud i Landet og aldrig omvendt. Jeg skal gøre opmærksom paa, at man ved at tage de to Omraader under eet som Regel vil sende de københavnske Mandater, der eventuelt maatte blive ledige, ud til Øerne og kun yderst sjældent til Jylland, men da Jylland som nævnt paa dette Omraade i Forvejen er stærkt favoriseret, ser jeg intet forkert i det. I det hele opfatter jeg Lovforslaget som en nødvendig Konsekvens af Valglovens øvrige Bestemmelser.

Jeg har set, at man i et Venstreblad har gjort det Synspunkt gældende, at Lovforslaget var overflødigt, fordi faktisk intet Parti stod i Fare for at have opbrugt sine Suppleanter. Naar Risikoen fremkommer, skyldes det, siger det paagældende Blad, at Socialdemokratiet lader nogle af sine Suppleanter trække sig tilbage, og det, mener Bladet, er at spille Halløj med Vælgerne, er et Bedrag, der sætter Partistyrets over Folkestyrets Ukrænkelighed, og en hel Del andre Ting. Lad mig derfor gøre opmærksom paa, at Socialdemokratiet som andre Partier opstiller en Kandidat i hver Kreds, en Kandidat udpeget paa det mest demokratiske Grundlag. Naar man derudover i visse Kredse har opstillet andre Kandidater, er det en ren og skær praktisk Foranstaltning over for en af Valglovens Me-

ningsløshed, nemlig den, at Valgloven tillader, at Vælgerne kan lade sig opstille „i Tilslutning“ til et Parti og derfor i visse Tilfælde kan blive valgt, uden at Vælgerne ønsker det. Hvis Socialdemokratiet ikke havde opstillet disse, om jeg saa maa sige, præventive Kandidater i østre Storkreds, og hvis en Vælger havde ladet sig opstille i Tilknytning til Socialdemokratiet, vilde vedkommende i Dag have været Medlem af dette høje Ting, selv om han kun havde opnaaet at faa sin egen Stemme. Den Slags er virkelig at spille Halløj med Vælgerne, men det har Socialdemokratiet hindret; det har truffet Foranstaltninger, saa det ikke kan ske. Naar det lader sine Ekstrakandidater trække sig tilbage, er det udelukkende, fordi disse Ekstrakandidater aldrig har været opstillet for at blive valgt, det har baade de selv og navnlig Vælgerne været klar over. Deres Mission har kun været at raade Bod paa Valglovens Uretfærdighed. Derfor er det rimeligt, at de trækker sig tilbage, og derfor kan man ikke sige, at Suppleantmangelen er kunstigt skabt.

Jeg anbefaler derfor paa mit Partis Vegne det foreliggende Forslag.

Krag: Det foreliggende Lovforslag er, siges det i Bemærkningerne til det, fremsat for at afhjælpe en Mangel ved den gældende Valglov, og den ærede socialdemokratiske Ordfører har jo nu forklaret, hvorledes denne Mangel er opstaaet. Den er opstaaet paa Grund af, at Socialdemokratiet har opstillet nogle, som man kalder Ekstrakandidater. Det er et helt nyt valglovteknisk Begreb, som man overhovedet aldrig, saa længe vi har beskæftiget os med Valgloven her paa Rigsdagen; tidligere er stødt paa, dette, at man opstiller Folk, som paa Forhaand maa forpligte sig til, hvis deres Tur kommer til at tage Sæde i Tinget, at svare nej dertil. Det er noget helt nyt og besynderligt, og hvis dette Princip skal føres videre, tror jeg, at vi vil støde paa flere Mangler ved den gældende Valglov end den, man i Øjeblikket har Øje for og søger at afhjælpe. Dette Lovforslag vilde være komplet overflødigt, hvis man undgik den Slags Fiksfakserier; jeg begriber slet ikke, hvad Meningen dermed er. (*Afbrydelse:* Naa ikke!). Den højærede Forsvarsminister bliver urolig i den Anledning, men Forholdet er dette, at hvis man havde undgaaet slikt fra Socialdemokratiets Side her i København, havde de i Øjeblikket haft 4 Stedfortrædere at raade over. (*Forsvarsministeren* [Alsing Andersen]: Aldeles ikke, det er en Misforstaaelse!). Saa, er det